

drift efterforskning, når der er rimelig formodning om, at politipersonale i tjenesten har begået et strafbart forhold, som forfølges af det offentlige. Efter bestemmelsen i § 1020 a, stk. 2, iværksætter statsadvokaten endvidere efterforskning, når en person er afgået ved døden eller er kommet alvorligt til skade som følge af politiets indgriben, eller mens den pågældende var i politiets varetægt. Efterforskningen iværksættes uanset, om der er rimelig formodning om, at politipersonale i tjenesten har begået et strafbart forhold, som forfølges af det offentlige.

Jeg skal for så vidt angår antallet af sager behandlet i medfør af retsplejelovens § 1020 og § 1020 a siden politiklageordningens etablering ved lov nr. 393 af 14. juni 1995 henviser til min beretning om behandlingen af klager over politiet i 2002, der på side 289 ff. indeholder statistiske oplysninger om antallet af sager fra ordningens start den 1. januar 1996. Tabel 1 indeholder oplysninger om indkomne politiklagenævns-sager for perioden 1996 til 2002, tabel 2 indeholder oplysninger om antallet af de indkomne sager i hver af de seks regionale statsadvokater i 2002, mens tabel 3 indeholder oplysninger om antallet af indkomne sager i hver af statsadvokaturerne i perioden 1996-2002. Tabel 4 indeholder oplysninger om antallet af afgjorte sager i perioden 1996-2002.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorledes sagerne er afgjort henvises til tabel 5 og 6 i beretningen for 2002, side 292 f. Afgørelsen af sager, der er behandlet efter retsplejelovens § 1020 a, stk. 2, fremgår af tabel 10, side 294.

Det bemærkes, at statsadvokaterne endvidere behandler klager over politipersonalets adfærd i tjenesten. Definitionen af adfærdsklager fremgår af side 41 i beretningen for 2002. Disse sager er ligeledes omfattet af politiklagenævnenes kompetence.

2. Antallet af sager hvor politiklagenævnene har været enige i statsadvokatens konklusioner, og antallet af sager hvor politiklagenævnene har været uenige, og hvilke konsekvenser disse klager har fået, samt i hvor mange sager der har været dissens i politiklagenævnenes afgørelser.

Reglerne om politiklagenævnenes sammensætning, funktion og beføjelser m.v. fremgår af retsplejelovens kapitel 93 d, der ligeledes er optrykt i beretningen. Der henvises herved til bilag 6, side 299 ff. Som det fremgår af retsplejelovens § 1021 a, inddrages nævnet fra sagens start. Næv-

net underrettes om hver ny klagesag og holdes løbende orienteret om undersøgelsens eller efterforskningens forløb. Nævnet kan på ethvert stade af sagen bede statsadvokaten om at foretage yderligere undersøgelses- og efterforsknings-skridt.

Statsadvokaten udarbejder efter retsplejelovens § 1021 d en redegørelse, der skal indeholde en gennemgang af forløbet af undersøgelsen eller efterforskningen og de faktiske oplysninger af betydning for sagens afgørelse samt en vurdering af vægten af de fremkomne beviser. Det skal endvidere fremgå af redegørelsen, hvorledes statsadvokaten finder, at sagen bør afgøres.

Nævnet meddeler herefter statsadvokaten, hvordan sagen efter nævnets opfattelse bør afgøres. Nævnet kan tilkendegive som sin opfattelse, at der bør rejses tiltale eller meddeles tiltalefrafald. Nævnet kan også tilkendegive, at påtalen bør opgives, at en påbegyndt efterforskning bør indstilles, eller at en anmeldelse bør afvises.

Finder nævnet, at der er behov for at foretage yderligere undersøgelser eller efterforskning, kan nævnet anmode statsadvokaten herom efter § 1021 c.

Nævnets beslutninger træffes ved afstemning efter stemmeflerhed i medfør af § 9 i bekendtgørelse nr. 1041/1995 om forretningsorden for politiklagenævn, der er optrykt som bilag 7 til beretningen for 2002, side 303. Det fremgår endvidere af bekendtgørelsens § 9, stk. 2, at ethvert medlem kan forlange en kort begrundelse for sit standpunkt tilført indstillingen.

Det skal efter retsplejelovens § 1020 e, stk. 2, fremgå af statsadvokatens afgørelse i sagen, om den er i overensstemmelse med nævnets opfattelse. Det fremgår af forarbejderne, at de almindelige krav til begrundelsen for afgørelsen skærpes, hvis statsadvokatens afgørelse ikke er i overensstemmelse med nævnets opfattelse. Statsadvokaten må i så fald udførligt redegøre for de faktiske omstændigheder af betydning for sagens afgørelse og for vurderingen af de fremkomne beviser.

Det er min erfaring fra de årlige drøftelser med statsadvokaterne om behandlingen af politiklagenævns-sager, at statsadvokaterne i almindelighed følger nævnens anmodninger om yderligere efterforskning.

Der foreligger ikke statistiske oplysninger om antallet af tilfælde, hvor nævnens forslag til afgørelse har fået statsadvokaten til at forandre sin konklusion.